Pregaria.cat

Entrada

Anava de penjat

Per pregaria.cat el dc., 11/09/2002 - 09:00

Envoltat d'una gran gentada aquell noi arrossegava els peus a cada graó de l'escala que comunica les dues línies del metro. Bambes molt velles, pantalons bruts, anorac gruixut i carregat de grassa, el cabells desordenats..... semblava un penjat. No ho semblava, hi anava de penjat.

No tenia temps per a ell. Evidentment no podia arribar tard a la classe. Ves a saber com hagués reaccionat! També... hi havia tanta gent! Quin espectacle!

No puc evitar ara, que tinc un moment de soledat, de pensar en ell. On deu ser? Sol o amb altres? Que potser estar malalt? És d'aquí o de fora ?

Ni una resposta. Tot són preguntes. A cadascuna només hi ha un buit. I si fos mort? jo n'hi ho sabria.

I Tu, Déu, que em vols dir amb tot això? M'agradaria que m'ho expliquessis. Ja saps que no soc capaç d'aturar-me per mostrar compassió. Em fa pànic rebre un moc inesperat, fer el ridícul. Per ara és superior a les meves forces. I Tu, què dius?

Per ajudar a aprofundir: Salm 70, (69).

- Déu meu, vine a ajudar-me!
- Que es retiren avergonyits els que diuen: massa poc.
- Jo sóc pobre i desvalgut.
- Senyor, no triguis méss!